

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 514/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JAVOR – TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Tdo/15/2020 z 22. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľ bol poškodeným v trestnom konaní vedenom pre prečin ublíženia na zdraví vedenom na Okresnom súde Trnava. Pri dopravnej nehode zavinenej obvineným došlo k ťažkému ublíženiu sťažovateľa, ktoré si vyžiadalo amputáciu ľavej nohy. Za to bol obvinený trestným rozkazom okresného súdu uznaný vinným a bol mu uložený trest odňatia slobody na dva roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu troch rokov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na štyri roky. Sťažovateľ bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

3. Proti trestnému rozkazu podal na základe podnetu sťažovateľa dovolanie minister spravodlivosti z dôvodu, že ním bol porušený zákon, okrem iného konkrétne, že obvinenému mala byť pričítaná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, čo malo viesť k uloženiu prísnejšieho trestu. Dovolanie bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté. Najvyšší súd okrem iného konštatoval, že bolo správne uloženie trestu, nezistiac priťažujúcu okolnosť,

keďže od 23. júna 2016 sa na obvineného hľadá ako na netrestaného vo vzťahu k trestu odňatia slobody uloženému obvinenému trestným rozkazom v roku 2014, keď nastala fikcia neodsúdenia podľa § 50 ods. 5 Trestného zákona a vo vzťahu k trestu zákazu činnosti 23. júna 2015 dňom jeho vykonania. Obvinený bol odsúdený aj rozsudkom z roku 2007, pričom sa osvedčil 26. januára 2010 a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený.

III.

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že pri vyšetrovaní skutku v predsúdnom konaní, ako aj v súdnom konaní sa vyskytlo množstvo pochybení. Sťažovateľovi nebolo umožnené vyjadriť sa v konaní pred súdom o skutočnom priebehu nehody, okresný súd nezohľadnil prítiažujúce okolnosti na strane obvineného ani jeho správanie po nehode, keď sa nesnažil sťažovateľovi poskytnúť prvú pomoc, namiesto toho ho urážal a správal sa vulgárne, obvinený nebol stíhaný za všetky trestné činy, ktorých sa svojím skutkom mohol dopustiť. Správanie obvineného vyvolávalo podozrenie, že bol pod vplyvom omamných látok, no test mu nebol urobený. Okresný súd nezohľadnil pri ukladaní trestu, že obvinený bol pred spáchaním skutku 13-krát potrestaný za priestupok na úseku dopravy, dvakrát mu bol uložený trest zákazu činnosti a v roku 2014 bol odsúdený za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia.

5. Podľa sťažovateľa okresný súd neprihliadol ani na to, že obvinený neurobil žiadne vhodné opatrenia k náhrade škody a obvineného zaviazal len na náhradu škody zdravotnej poisťovne, pričom sťažovateľ bol so svojím nárokom odkázaný na civilný proces. Sťažovateľ zastáva názor, že prvoradé pre súd aj prokurátora bolo, že trestná vec obvineného bola rýchlo právoplatne skončená. Takýto prístup súdu pri nezohľadnení všetkých okolností potrebných na uloženie trestu obvinenému je podľa sťažovateľa porušením práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces.

IV.

6. Sťažovateľ smeruje všetky svoje námietky proti postupu okresného súdu, ktorého rozhodnutie však nenamieta. Sťažovateľ smeruje svoju ústavnú sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania ministra spravodlivosti, no z jej obsahu nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktorými by namietal postup samotného najvyššieho súdu. Podstatou ústavnej sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s trestom uloženým obvinenému. Zo žiadneho ustanovenia ústavy alebo dohovoru nevyplýva právo poškodeného na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (obdobne I. ÚS 481/2019, III. ÚS 265/2018, II. ÚS 220/2018, porov. Dziedzic v. Poľsko, č. 50428/99, rozhodnutie ESĽP z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers v. Švédsko, č. 11826/85, rozsudok ESĽP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek v. Poľsko, č. 10675/02, rozsudok ESĽP z 21. 9. 2004, bod 48), a teda ani právo na uloženie trestu podľa svojich predstáv o jeho spravodlivosti.

7. Sťažovateľ ako poškodený v trestnom konaní nemá vplyv na uloženie určitého trestu odsúdenému, o čom svedčí aj to, že poškodený nemá proti odsudzujúcemu rozsudku v časti výroku o vine a treste riadny opravný prostriedok – odvolanie (I. ÚS 481/2019). Treba vnímať, že sťažovateľ v súvislosti s poškodením zdravia považuje výsledok trestného konania za nedostatočný či nespravodlivý a pociťuje, že nedošlo k naplneniu jeho predstáv o spravodlivom potrestaní páchatela. K tomu treba uviesť, že sťažovateľ bol s nárokom na náhradu škody v súlade

s § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázaný na civilný proces. O jeho nároku sa má rozhodnúť v inom zákonom predpokladanom konaní. Trestné právo je právom verejným a predstavuje posledný prostriedok pri vyvodení zodpovednosti konkrétnej osoby za deliktuálne konanie, pričom prostredníctvom trestného práva sa chráni predovšetkým verejný záujem a odsúdením páchatel'a a uložením trestu sa zabezpečuje individuálna a generálna prevencia pred ďalším páchaním trestnej činnosti. Pri poškodení určitého súkromného právom chráneného záujmu deliktuálnym konaním tretej osoby právny poriadok vo všeobecnosti poskytuje poškodenému ochranu jeho subjektívnych práv a chránených záujmov najmä prostredníctvom súkromného práva. Aj preto okresný súd správne odkázal sťažovateľa na civilný spor, v ktorom je sťažovateľ oprávnený domáhať sa nárokov z poškodenia zdravia podľa Občianskeho zákonníka (II. ÚS 220/2018).

8. Medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu